

му бѣше свѣтло. А очитѣ му бѣха сини и кротки. Никога не бѣхъ виждала такива очи.

* * *

Много време бѣ минало отъ тая нощъ. Много пжти азъ ставахъ на пѣра, падахъ като дъждъ или роса, провирахъ се между бучкитѣ чакъ въ дънъ земя, изпълзвахъ пакъ изъ гърлата на изворчетата, тичахъ изъ поточетата и рѣкитѣ. Ходила бѣхъ много пжти и въ морето.

Това се случи на една планина. Азъ се търкаляхъ и си играехъ по единъ смокиненъ листъ. Подъ смоковни-

цата се бѣха събрали много хора. Високъ човѣкъ имъ говорѣше:

„Прощавайте на ближния си“.

„Ако имате две ризи, дайте една на ближния си“.

„Обичайте се единъ други като братя“.

„Обичайте враговетѣ си“.

Азъ виждахъ отгоре само кждритѣ на косата му, а ми се искаше да го видя въ лицето. Защото никога не бѣхъ чувала такива думи. И когато извърна челото си къмъ небето, азъ трепнахъ: той бѣше детето, ксето видѣхъ въ кошарата. По очитѣ го познахъ: никой другъ нѣмаше такива кротки и добри очи.

* * *

Единъ день азъ лежахъ въ старъ глиненъ сждъ на върха на единъ хълмъ заедно съ много капчици оцетъ. То бѣше страшенъ день. Черни облаци се събираха на небето. Бѣше тежко и задушно. Идѣше буря. Надъ главата си азъ виждахъ голѣмъ кръстъ. Отстрани стоеше стражъ съ изваденъ мечъ. А на кръста бѣ разпнатъ човѣкъ. Хората го бѣха разпнали.